

PRÓFÉTA

*Próféta volt, kemény, kitartó,
vállalta sorsát, prédikált –
Szívében visszhangzott a jajszó,
s megtört hitével népet és királyt –*

*Volt híve sok, követték –
Am egyszer úgy szólt, mint soha –
Furcsállta ezt a meglepett nép,
s feloszlott tüstént tábora –*

*S azóta is csak prédikál, a sorsa ez,
de önmagának, mint ki esztelen –
Sokan mondják: mindez fölösleges –
S ő szebben szól, hogy nincs egy híve sem –*

*A falaknak beszél s a fáknak,
az ágy s az asztal rá figyel –
S a szó csak zeng s folyton vidámabb:
mert Szó sosem hangzik hiába el –*

SUGÁR

*A fény kóvályog, mint a részeg,
fehéren izzó utakon –
Az árnyas fák közül kinézek,
s elhagy a tespedt nyugalom –*

*A fénybe vágyom: részegülni tőle,
s felbomlani sejtekre tán –
Sugár legyek csak, tiszta, pöre,
ki átrezeg mindenkin s önmagán –*

*Hatoljak át a redves odvakon
s a szív rejtelméin anyagtalan –
Ki nem vesz észre: vergődjön vakon,
s ki lát, lásson csak általam –*

TAKÁCS IMRE

JEL A FÁRADTSÁGRÓL

*Nem vagyok most kíváncsi,
miképpen burjánzana
az élmény petesejtje
éppen a kíváncsiság
befúródása révén –
szüzi rendjét föladva
s új renddel eltakarva
a tiszta állapotot.*

*Nem vagyok most kíváncsi –
a békét nem zavarom,
a hegyek rajzolatát
hegyeknek elfogadom
s a tanult képzelettel
portyázom mélységüket,
hisz rajtuk észrevétlen
csupán a csönd hatol át.*

HÁROM KIS DAL

Most múlik el az ifjúság,
csontosodik az öreg ág,
héja keményedik és reped,
lehullajt egy-két levelet.

Kis hajtásai hajtanak,
virágok rajtuk nyílnak,
új térben kilombosodik,
ami belül most elmúlik.

*

Ahogy a bolygóközi tér
utasa egyszer visszatér,
műszer-ruháját leveti,
ölebe kislányát veszi,
s őt derűjébe a család –
úgy eszem itt még vacsorát,
feledve, hogy az óra jár,
feledve azt is, hogy lejár.

*

Így él itt együtt kő, virág,
volt már a kő is csigaház,
lesz majd a virág is talaj,
s virágot hozni úgy akar.

Egyszer majd más ír verseket,
más nézi fönt a szép eget,
s ősszel, ha fáját ülteti,
leszek majd kertföldje neki.

SERFŐZŐ SIMON

UDVAR

Fáit megmásztam,
csipkebokrait felforgattam,
fogadtam
lőháton jött vendégeit
az ajtó előtt,
csavartam az éles
fogaskereket:
fordította
keletről nyugatra
a napraforgó-fejeket,
halottak napján
gyertya égett
mindig a küszöbön,
karácsony előtt
a tehenes istállóval mentem
betlehemezni,

udvar, gond fészke,
hatalmás birodalom,
emlékeimet égbe
eleresztő reptér,
templom-kert,
szegénység telke,
ócskapiac, csatatér,
igának,
döglött szerszámoknak
halotti fehér lepedője,
világ,
semmim se,
elfér a tenyeremben,
rákiáltok és elmegy,
nem térdepeltet le.